

Milena MUNTEANU

Milena Munteanu este autoarea cărților:

- *De parte de Țara cu Dor*, Editura Napoca Nova, 2014;
- *Din Țara Soarelui Răsare*, Editura Singur, 2016;
- *Culori și Ritmuri Sud-Americane*, Editura Armonii Culturale, 2018.

Prezențe online: [Pagina de autor de pe Amazon](#). [De parte de Țara cu Dor](#) [Din Țara Soarelui Răsare](#) [Culori și Ritmuri Sud-Americane](#)

În cadrul rubricii sale permanente la Revista *Observatorul* din Toronto, ea adresează teme de actualitate sau perene, veșnic umane. Milena este o colaboratoare frecventă la Revista Internațională STARPRESS, Vatra Veche, Cetatea lui Bucur, Confluente Literare, Revista de Recenzii, Candela de Montreal, Destine Literare, Armonii Culturale, Moldova Literară, Euphorion, Rotonda Valahă, fiind publicată și la revistele Observator Cultural, Lumină Lină, Clipa, Miorița USA, Singur, Gândacul de Colorado și altele. Milena are rubrica "My Two Cents" în revista online Leviathan, fiind publicată și în revista Leviathan.

Este inclusă în diverse antologii ale scriitorilor români din țară și străinătate.

Premii obținute:

- Marele Premiu la secțiunea Reportaj literar, la concursul desfășurat în cadrul Festivalului European al Artelor „Ciprian Porumbescu” 2013;
- Premii la Concursul de Poezie și Proză pentru Românii din Întreaga Lume, STARPRESS International, 2014 și 2018;
- Premiul Editurii Napoca Nova, 2015;
- Premiul I la Concursul Internațional de Poezie, Eseu, Proză Scurtă și Dramaturgie "Memoria Slovelor" 2016;

- Premiul II la Concursul Unifero - "Diamante Spirituale", secția Creație Literară 2017;
- Distincție primită de la "Observatorul" pentru "Reportaje valoroase";
- Diplomă de Excelență acordată de Revista Memoria Slovelor 2016;
- Diploma de Excelență "10/100" acordată de domnul Nicolae Băciuț pentru contribuia adusă la devenirea Revistei Vatra Veche, precum și pentru aportul la "Creșterea Limbei Românești Și-a Patriei cinstire" – cu ocazia Centenarului Marii Uniri și a 10 ani de existență a Revistei Vatra Veche, 2018;
- The International Contest "Art & Life", Japan, 2018 - Premiul Special "Maneki Neko" pentru Reportaj Literar;
- Premiul de Excelență la concursul Unifero - "Diamante Spirituale", 2019;
- Premiul "Descoperă scriitorul din tine" al revistei Leviathan, 2019.

Participări la volume colective în limba română:

- Antologia Scriitorilor români din întreaga lume, ediția Româno-Italiană, STARPRESS 2014;
- Antologia Scriitorilor români din întreaga lume, ediția Româno-Spaniolă, STARPRESS 2014;
- Antologia Limba Noastră cea Română, STARPRESS 2014, 2016, 2017, 2018;
- Antologia de Proză Românească Contemporană "Sărmanul Dionis" 2014, editura Scrisul Contemporan, 2014;
- Antologiile editurii Napoca Nova:
 - "Mierle într-un lan de maci", 2014;
 - "Pe cărările toamnei", 2014;
 - "Simfonia-n verde crud", 2015;
 - Antologia literar-artistică Napoca Nova Nr. 17, 2017;
- Antologiile Scripta Manent, Vol. 3 și 4, editura ANAMAROL, 2014;
- Volumul „Întâlniri semnificative”, al doamnei Cezarina Adamescu, editura InfoRapArt 2015;
- Antologia Scrisul de Azi, Editura Singur 2015;
- Antologia de Proză Contemporană Românească "ACTori printre Vise", editura Armonii Culturale 2016;
- "DIASPORA LITERARĂ ROMÂNEASCĂ", Cezarina Adamescu, VOL. 1 și 2, Editura InfoRapArt, Galați, 2016;
- Volumul "Metafore Românești";
- Dicționarul Dlui Prof. Ioan Barbu Corbu;
- Dicționarul Personalități de excepție, îngrijit de dl. Acad. Prof. dr. Emilian Dobrescu;
- Antologia "Limba noastră cea Română", STARPRESS 2016, 2017, 2018;
- Antologia Scriitorilor români din întreaga lume, ediție bilingvă română-engleză, STARPRESS 2017, 2018;

- Voci din Diaspora, interviuri luate de dl. Ion Cristofor, Editura NAPOCA STAR, ISBN 978-606-690-658-6;
- Antologia Veronicăi Balaj, Cristinei Mihai Balaj, Alexandru Cetățeanu "Balanța cuvintelor", 2018 - Rotipo Iași, ISBN 978-09948134-7-3 - Archives Canada;
- Antologia "Unirea face puterea", coordonată de dna Elena Armenescu, 2018 -Libris Editorial. ISBN 978-606-8953-97-7;
- Antologia "În Dialog cu Inima", coordonată de George Stroia, vol. 1, editura Armonii Culturale, 2018. ISBN 978-606-746-414-6; Vol 1: 978-606-746-415-3;
- Antologia "Zătreni - file de poveste" – 2019;
- Album aniversar ACSR (Asociația Canadiană a Scriitorilor Români), 2019, ISBN 978-0-9783589-2-1.

Articole online:

- Mai multe articole ale autoarei pe situl Leviathan, inclusiv cele din seria "My Two cents": <https://leviathan.ro/author/milena-munteanu/>;
- Anunțul premiului "Descoperă scriitorul din tine": <https://leviathan.ro/rezultatul-concursului-cu-premii-descopera-scriitorul-din-tine-editia-a-treia/>; Acesta este textul premiat: <https://leviathan.ro/dimensiuni-ale-omului-enescu-de-milena-munteanu/>.

Participări colective în limba engleză:

- Word Fest – Celebrating our Journeys – Mississauga Writers Group – English Anthology
<https://www.amazon.ca/Word-Fest-Celebrating-Our-Journeys/dp/1517053331>;
- Word Fest, Celebrating who we are! – Mississauga Writers Group – English Anthology, 2017;
- <http://mississaugawritersgroup.com/team/milena-munteanu>;
- <http://mississaugawritersgroup.com/>;
- <http://mississaugawritersgroup.com/wp-content/uploads/2016/05/MWG-Q-Summer-2016-1.pdf>;
- <http://mississaugawritersgroup.com/mwg-magazine-winter-2017>;
- Volumul "Our Canada: now and always", 2017 <https://mariatonu.wordpress.com/book-our-canada/>;
- Antologia Scriitorilor români din întreaga lume, ediție bilingvă română-engleză, STARPRESS 2017.

Extrase din operă:

Din volumul "Departa de Țara cu Dor"

"Eu mi-s umblată precum porțița grădinii, puțin încoace și puțin încolo", mi-a spus odată Lița Nuța. Nu pot spune dacă se referise doar la faptul că se-nvârtise mai toată viața în jurul casei sale din Săliștea Sibiului. Poate că se referise și la faptul că, pe oriunde ar fi umblat, tot în realitatea de lângă casă era ancorată, căci toate se învârt în jurul stâlpului grădinii sau al casei tale."

"Bănuiesc că fiecare dintre noi a pus o ancoră undeva, fiecare are un loc esențial, de reper, un loc pe care-l poartă în suflet, oriunde s-ar afla. Despre mine știu că oriunde am făcut umbră pământului, tot acasă am rămas, gravitând în jurul stâlpului casei, înfipt nu departe de porțița grădinii Liței Nuța. Mai știu că am purtat, neîncetat, întrebări despre mine și despre noi, despre ce suntem, încotro ne îndreptăm și ce am putea deveni. Am gândit răspunsuri la aceleași întrebări din unghiuri diferite, influențată de perspectiva locului de unde am privit.

Acasă. Era o zi caldă, însorită, de octombrie. Ne bucuram de natura generoasă, de culorile ruginii ale pădurii în lumina soarelui, de frunzele roșii de arțar și de adierea vântului. Eram, așadar, martori la spectacolul desfrunzirii pădurii, în Algonquin Park, o rezervație naturală canadiană, situată lângă o apă curgătoare ce îmi amintea de Râul Negru, care trecea prin fața casei bunicii din Săliștea Sibiului. Constat că apa i-a atras atenția și lui Marin, căci numai ce îl aud zicând: „Dă-mi un râu și nu-mi mai trebuie nimic altceva”. Pe el gândul îl purta la Olteț, care trecea aproape de casa în care a copilărit el, în Vâlcea. Absorbiți cum eram de priveliștea superbă, nu ne-am dat seama că mai erau și alții în jur, când auzim pe cineva spunând în spatele nostru: „This river reminds me of...” („Râul acesta îmi amintește de...”). Mă întorc și văd o doamnă în vârstă, mergând în urma noastră pe potecă. Râul îi aducea aminte de tatăl și bunicul ei, tăietori de lemne, care transportau buștenii pe râu: „Pe vremea aceea buștenii nu se puteau transporta decât pe apă”, spunea ea. Marin și cu mine ne-am uitat unul la altul, zâmbind. Acest loc stârnise amintiri dragi, esențiale, în fiecare dintre noi. Memoria afectivă ne purta însă pe fiecare în altă parte, acolo unde eram, de fapt, ancorați. Fiecare, la el acasă.

La Săliște. Pentru cine nu știe, Săliștea e un colț de rai în Mărginimea Sibiului, înconjurat de dealuri minunate, cu Fântâna Foltei aproape, un izvor de unde localnicii vin să ia apă sfințită. Binefăcătoare. Vindecătoare. Unii spun că de acolo ar fi curs lapte și miere... Fântâna Foltei a ajuns la mine ca o legendă din vremile când Dumnezeu îl mai lua pe sfântul Petru în drumeții. Vor fi mers așa și pe Dealul Foltei. Le-a plăcut locul, le-au plăcut localnicii și Domnul le-a dăruit sursa de lapte și miere. Dar când oamenii lacomi au vrut să acapareze și să exploateze izvorul dăruit, Domnul s-a mâniat și a secat sursa de lapte și miere. De atunci șipotul de la Foltea oferă celor însetați apa sa mereu proaspătă și răcoroasă.

Puțin mai încolo sunt Munții Crințului, unde ciobanii își văd de-ale oieritului, unde crește zmeura și unde mai dă ursul... Leagăn de spiritualitate românească, Săliștea a dat țării câțiva dintre academicienii săi. Alături de numele academicienilor Ioan

Lupaș, D.D. Roșca, Onisifor Ghibu, Andrei Oțetea, Axente Banciu, săliștenii se bucură să menționeze și alți consăteni notabili: Picu Pătruț, istoricul Ioan Moga, Nicolae Oancea, Victor Iliu, Dumitru Peligrad, Ioan Munteanu, Dorin Iosof, Denis Buican etc. De fapt, lista e mult mai lungă, căci satul a dat mulți alți profesori universitari, medici, avocați, scriitori etc. Cei care n-au fost nici în academii, nici în universități se mândresc că sunt ce sunt ei, oameni de ispravă. Harnici și descebăluiti, oameni cu socoteală și orânduială, demni, mândri, neclintiți. Ținuta lor îmi amintea de brazii Foltei. Unchiu' Dumitru, tanti Măriuță, babu' Niculaie, Lița Nuța au fost, toți, exemple pentru mine. Generația lor avea sevă, avea substanță. Născuți în vecinătatea începutului de secol XX, acești oameni știau să-și trăiască viața cu sinceritate și bucurie. Aveau o voieșie aparte, știau să muncească și să agonisească, erau oameni cu scaun la cap, oameni de omenie, care știau să cinstească munca, prietenia și tradiția. Îi întâlneai, ciclic, după posturi ținute cu sfințenie, la slujba de Înviere sau la întâlnirile periodice din sat. Sătenii aveau conștiința rădăcinilor lor și nu se lăsau duși de amăgirile sau mirajul promisiunilor timpului. Nu se lăsau cumpărați de vorbe mieroase sau vrăjiți de promisiuni amăgitoare. Vorba lor avea înțelesuri adânci, era plină de duh și înțelepciune, căci venea din bătrâni.

De Sfânta Maria, ne adunam cu mic, cu mare, de la Buni, care prezida masa și spunea rugăciunea, până la cel mai tânăr nepot, iar mai apoi până la ultimul strănepot. Tot clanul adică. Ziua începea cu mersul la biserică, urma apoi întâlnirea din curte, sub bolta de viță, unde se punea masa: binecuvântată, copioasă. Se servea ciorbă de fasole ȧucără, pâine de casă, must de mere, ȧuică de prune, pere zemoase și zmeură, toate din grădina bunicii. La masă cântam de la cântece de petrecere la cântări românești vechi, de suflet. Ascultate pe postul național de radio sau de televiziune, acele cântece ar fi părut devalorizate, banalizate, căci fuseseră atât de folosite, încât se ieftiniseră. În curtea bunicii însă, cântecele însemnau ce trebuiau ele să însemne: respect față de tradiție, continuitate și frumusețe; exprimau demnitatea de a fi ceea ce ești de fapt. Simȧeai astfel că făceai parte din ceva mult mai mare decât tine însuȧi: o familie?, o nație?, o tradiție?, o istorie? Simȧeai că ești o fiinȧă umană demnă, care e respectată și respectă, o persoană invitată să aducă lumii ce are mai bun în ea. Iar noi, copiii, ne formam în acea atmosferă, învăȧând să preȧuim valoarea cugetului și să rezonăm la frumuseȧea lumii. Învăȧam să ne punem întrebări și să găsim răspunsuri, devenind mici trestii gânditoare. Participam cu bucurie și mândrie la aventura cunoașterii, care abia începea pentru noi. Și, uite așa, învăȧam să fim noi însine, parte a unui întreg mult mai mare și mult mai important decât oricare dintre noi.

Zilele de vacanȧă se succedau egale, pline de lecturi și dezbateri, de mâncare gătită bine de bunica și de împăcare. Totul făcea parte dintr-un tabiet, o reȧetă de trai frumos și cumpătat. Nu la întâmplare, ci cu chiverniseală, cu băgare de seamă și recunoștinȧă. Totul părea să fie conform unui ritual ancestral. Tu doar intrai în rolul ce-ȧi era desemnat dintotdeauna. Repetai aceleași obiceiuri în ritmuri predefinite,

transmise ție de bunici și părinți. Era plină de semnificații vacanța la Săliște. Ca un fruct copt, aromat, din care te-nfruptai. Iar noi ne defineam, creșteam, cu sufletele pline, iubitoare.

La Poiana. *Nu e vizită la Poiana să nu trec pe la cimitirul din deal, unde hodinesc bunicii și alți apropiați și unde mă opresc să fac o rugăciune la bisericuța de lemn, Biserica „Din Deal”, veche de sute de ani, care pentru mine e chezașul tradiției la Poiana. Urc de fiecare dată în turnul bisericeții, în clopotniță, un obicei pe care îl am de când eram mică, și de acolo admir podișul Transilvaniei, la picioarele munților. La imaginea asta văzută din Poiana, mama se uită zilnic pe calculatorul ei din Toronto. Așa-și alină dânsa dorul. Cu poza familiară a Podișului Transilvaniei, în lumina apusului de soare. La ultima mea vizită acolo, era, pe o costișă, un cal splendid ce-și scutura coama în bătaia vântului. Nu am o fotografie și nici nu am nevoie de una. E imaginea pe care mi-o aduc aminte de câte ori mă gândesc la Poiana Sibiului.”*

“...am înțeles că ce avem acasă e valoros și în termeni absoluți, dar și în termeni relativi, raportat la alte valori ale lumii. Am aflat astfel că spontaneitatea, originalitatea, creativitatea și imaginația pot veni de oriunde, că nu deține nimeni monopolul. Am înțeles că frumusețea vine din dragoste, izvorăște din inimă și, când e exprimată cu sinceritate, poate lua forme diverse, originale, inedite, chiar unice și surprinzătoare. În Mărginime, am umblat și pe drumuri de munte, tot acolo am descoperit și câteva drumuri culturale, de suflet. La vremea aceea eram ca un fir de apă care de abia izvora, care nu-și găsisese încă drumul spre mare, dar care știa sigur din ce munți izvorăște.

Întotdeauna mi-au plăcut copacii seculari și atmosfera din Cimitirul „Mount Pleasant” din Toronto. În trecut, făceam plimbări de plăcere acolo, în căutare de refugiu, pace și mângâiere. Ședeam cu orele lângă un copăcel și îl priveam cum înflorește. Mă simțeam astfel parte din spectacolul Dumnezeirii. Anul acesta însă, spectacolul nu mai era același. Părea amplificat de semnificații noi. Era Paște, iar eu mă găseam lângă mormântul tatei, într-o zi caldă și frumoasă, înconjurată de miresme de primăvară și ciripit de păsărele. În aer era muzică scoțiană de cimpoi, ce adăuga o melancolie aparte atmosferei. Cimpoierul a dat ocol locului nostru, depărtându-se în ritm egal, măsurat, muzical. În urmă a rămas sunet estompat, frumusețe și pace. Și tristețea noastră...

Interviu despre emigrație acordat domnului Nicolae Băciuț. *Indiferent de motivul ce a determinat plecarea [de acasă], ca emigrant lași în urmă familie, prieteni, oameni și locuri dragi. Obiceiuri. Obșnuințe. Ajungi să duci dorul, să-l porți oriunde ai fi. Când am scris cartea „Depart de țara cu dor”, mă refeream tocmai la faptul că rămâi cu gândul la ce ți-e drag. De departe înveți să vezi lucrurile cu altă înțelegere, cu altă îngăduință și căldură.*

Din volumul "Din Țara Soarelui Răsare":

Ne îndreptam spre unul din templele Zen din Japonia, construit în secolul XIV, care face parte din patrimoniul mondial UNESCO. Pe tren, în drum spre temple, am stat lângă niște surdomuți. Ei nu vorbeau că nu auzeau, eu auzeam dar nu înțelegeam, așa că am comunicat prin semne. Eu nu le înțelegeam pe ale lor, ei nu le înțelegeau pe ale mele! Și totuși, a fost clar pentru toată lumea că ne dădeam jos la același templu Zen, iar acolo nu mai era nevoie de explicații, căci totul era comunicat cu claritate: era o frumusețe și un calm care vorbeau oricui. Acolo indiferent ce handicap ai fi avut, tot ajungea cumva frumusețea la tine. Dacă nu puteai auzi cântecul păsărelor, puteai admira priveliștea încântătoare și te puteai lăsa îmbătat de mirosurile aromatice ale plantelor. Era o simfonie a simțurilor, o plăcere ce nu trebuia explicată, trebuia doar primită, așa cum ajungea la tine. Ea fusese distilată în așa fel încât să vorbească simțurilor, minții și sufletului. Acolo te contopeai cu divinitatea, simțeai că ești un întreg, că trecerea ta prin viață nu mai era grăbită, că te găseai exact acolo unde ți-a fost sortit să ajungi. Erai pătruns de liniște. Lumea din jur amuțise. Mai mult, făcuseși pace cu tot ce te înconjura, ba chiar și cu tine însuți.

La fel cum în balet încântă zveltețea, surpriza ușurinței cu care o balerină parcă plutește deasupra realității cunoscute, grădina japoneză te uimește cu aparenta imponderabilitate a copăceilor ce par să sfideze legile firii.

Mi-aș dori să mă pot de-occidentaliza, să reușesc să îmi încetinesc ritmurile, să îmi îngădui liniștea de a intra în atmosfera Zen a templelor, să încerc să le înțeleg semnificația și să mă bucur de pacea ce-o degajă. Deși eu am făcut un maraton din vizita Japoniei, ea de fapt se gustă cel mai bine dacă-i îngădui să îți vorbească în ritmurile proprii.

...În castelul Matsumoto am găsit o sală de admirat luna (da, luna!) iar asta mi se pare cea mai senzațională dovadă a romantismului nipon. Într-o aripă a castelului există un pavilion cu ferestre largi, înconjurat de jur împrejur de un balcon, unde la sfârșitul lunii septembrie are loc un festival numit Tsukimi. Japonezii se întâlnesc pe acest balcon și admiră luna imensă, pe cerul plin cu vârcolaci, cum am spune noi. Întâlnirea are loc într-o muzică niponă veche de Yokobue, un fel de fluier duios, melancolic. Am avut plăcerea să ascult muzica asta autentică și parcă vizualizăm noaptea luminată de luna plină, privită de la balconul pavilionului amenajat tocmai pentru asta! Japonezul spune că există, de fapt, trei luni. Una e pe cer, a doua e reflecția ei în apa canalelor ce înconjoară castelul, iar a treia este reflecția ei în paharul de sake!

Aprecieri critice:

Diversi critici s-au aplecat asupra cărților Milenei Munteanu cu vădit interes, interpretând divers și bogat, uneori adăugând valențe și semnificații noi textului analizat. Recenzii despre cărțile sale au fost publicate în diverse reviste, printre care *Scrisul Românesc*, *Vatra Veche*, *Ramuri* – a Uniunii Scriitorilor din România -, incluse în volumele autoarei sau în antologii.

- ... am citit "*Departa de țara cu dor*" care m-a impresionat profund. [...] *Lecturile din Vatra Veche au venit peste aceasta emoție și au confirmat-o.* (**Ana Blandiana**)
- *Condeiuul Milenei Munteanu aleargă parcă singur și mai ales, sigur de sine, cu o dexteritate demnă de marii scriitori, ale căror Jurnale au rămas repere pentru literatura de gen.* (**Cezarina Adamescu**, membră a Uniunii Scriitorilor din România)
- *Călătoria autoarei [Milenei Munteanu] prin aceasta lume fascinantă a Țării Soarelui Răsare nu este o întoarcere acasă (nu este deci un roman ulisiac), nu este nici fuga de realitate, o pierdere în altă realitate, ci este mai degrabă un pelerinaj epistemologic și religios la o altă Mecca, la un alt Munte Sfânt, de unde ne întoarcem mai bogați, mai buni, mai înțelepți. Ne căutam pe noi, creștem și ne îmbogățim, mutând mai departe, cu pașii făcuți de experiența noastră intimă, marginile lumii cunoscute. În final spunem că ne găsim în fața unei autoare înzestrate și a uneia dintre cele mai bune cărți de reportaj din literatură română.* (**Ștefan Dumitrescu**, membru al Uniunii Scriitorilor din România)
- *Scrisă cu o mână sigură, într-un registru plin de expresivitate, cartea de față ["Culori și ritmuri Sud-Americane"] ne face să înțelegem literar America de Sud. În plus, ea ne arată notabilele calități de prozator ale Milenei Munteanu.* (**Prof. dr. Ștefan Vlăduțescu**, membru al Uniunii Scriitorilor din România)
- *Te simți alături de autoare în plăcerea cu care compară, cântărește, trage concluzii, definește ce este caracteristic, descifrează motive, tipologii, structuri perene, toate reținute de un ochi deprins cu subtilități, de un om cu bun gust format la școala rafinamentului."*
"Cultura aleasă a autoarei îi creează un bun prilej de a se mișca simplu și firesc în lumea cuvintelor, pe care le stăpânește bine, le mânuiește cu ușurință, într-o exprimare cursivă în care temperanța este la ea acasă, esențialul ți se prezintă într-un mănunchi bine legat, subtilitatea îți aduce bucuria ascunsă a semnificațiilor și în același timp, această lume a cuvintelor este creatoare de alese frumuseți. (**Elena Buică, Pickering, Canada**)

- *Excelent textul [Milenei Munteanu][...]: concis, deștept, sensibil. Bravo.*
... De mult, de foarte de mult, nu am mai citit proză românească de așa calitate [*În Sfântul Grai Românesc*”, de Milena Munteanu]. Evocare concisă, precisă, percutantă, nici-un cuvânt în plus. Episodul cu autobuzul este fabulos, îl situez pe undeva între Rebreanu și Ferdinand Céline. (**Prof. dr. Antoine Soare**, Montréal, Canada)
- **Viața nu este o destinație, ci însăși călătoria** - așa după cum spune Ralph Waldo Emerson. Amintirile cu adevărat memorabile, pe care le adunăm de-a lungul vieții, sunt legate de oamenii pe care i-am întâlnit și de locurile pe care le-am vizitat. Pentru **Milena Munteanu**, un scriitor erudit, înzestrat cu un talent aparte, călătoriile reprezintă o modalitate de a interacționa cu lumi ori destinații neexplorate, de a le prezenta într-o manieră proprie și personală, trecute prin filtrul său analitic, dar îmbogățite prin sensibilitatea sa specială. **Culori și ritmuri Sud-Americane** reprezintă veritabile sinestezii, în care locurile, oamenii, tradițiile social-culturale, culinare, se îmbină într-un întreg armonios vizual-olfactiv. Locuri inedite - Brazilia, Argentina, Uruguay, Cuba - sunt prezentate cu o rară generozitate, încât cititorul va avea senzația că se află chiar acolo, în mijlocul evenimentelor relatate. Scrisul său sincer, curat, într-o limbă românească expresivă, devine captivant, pe măsura parcurgerii itinerarului, Milena Munteanu dovedindu-și versatilitatea scriitoricească și în abordarea ineditului jurnalul de călătorie. O întreprindere frumoasă, interesantă, interactivă, care va atrage cititorul ca un magnet, dacă nu să viziteze fizic, măcar să-și petreacă imaginar câteva momente în locuri cu adevărat speciale, în compania unui narator cuceritor, de-a dreptul. (**Gheorghe A. Stroia**, membru al Academiei Româno-Americane de Arte și Științe)

Asociații literare:

Milena MUNTEANU este membră în:

- Asociației Scriitorilor Români din Canada
- Organizației Itaca Dublin, Irlanda
- Cenaclului Florica Bațu Ichim, Kitchener, Canada
- Juriului Concursului Memoria Slovelor (edițiile I și III), precum și a Concursului Zătreani - Filă de Poveste, 2018, 2019.
- Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România (UZPR), 2019.

Profil critic de autor realizat de **Gheorghe A. STROIA**